

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 69.

Anden Session.

25de Møde.

Mandagen den 11te November.

(Fortsat).

Grundtvig (fortsat): Skal forøvrigt Afgiften af Brænderierne haade bestaae og gjøre det til en Nødvendighed, at det forbydes de Enkelte at brænde til deres Huusbrug, saa vil jeg dog ogsaa erindre om, at saa kommer vedkommende Skatmester til at erklære sig for en af de to hinanden ophævende Grunde, som jeg nu finder stillede venligt sammen i Motiverne og ligeledes hørte med Forundring af den høitærede Finantsminister; thi det er klart som Solen for mine Dine, at enten er Brændeviinsafgiften, som den bestaaer, en god og sikker Indtægtskilde, der sædvanlig tiltager, som er det, som blandt Andet gjør den sikker; men da er den paa ingen Maade noget godt Middel til at formindste Brændeviinsforbruget, eller ogsaa, dersom den er et godt Middel til at formindste Brændeviinsforbruget og derved maaffee gavnlig i moralsk Henseende, saa er den aabenbart ingen god og sikker Indtægtskilde.

With: Hvad der bevæger mig til at stemme imod Udvalgets Forslag om, at det skulde være frit overladt Brændeviinsbrænderne at bestemme, efter hvilken Norm de ville beskattes, er ene og alene Hensynet til Slesvig. Man maa betænke, at denne Brændeviinsafgift er nyindført i Slesvig og betragtes vistnok der med skæve Dine; men denne Mistillid vilde endnu i langt høiere Grad stige, naar man saae, at de danske Brændeviinsbrænderere havde en Ret, som ikke var indrømmet Slesvigerne. Alene af de Grunde tør jeg ikke indlade mig paa det nævnte Forslag.

Ordføreren: Til hvad der tidligere er bemærket, og navnlig med Hensyn til hvad den sidste ærede Taler fremførte, skal jeg gjøre opmærksom paa, at i selve Lovudkastet, saaledes som det er forelagt af Regjeringen, siges der netop, at, naar Brændeviinsbrænderere maatte ønske, istedetfor efter Tid at lade sig beskaffe for hver Brænding, da skal Finantsministeren være bemyndiget til at indrømme en saadan Tilladelse; altsaa er der allerede deri aabnet en Uvei til, at der i mange Tilfælde vil kunne finde en anden Fremgangsmaade Sted i Kongeriget end den, som finder Sted i Hertugdømmet Slesvig; og iøvrigt antager jeg, at de Hensyn, som den ærede Taler berørte, ikke kunne være overveiende ved Bestemmelsen af Forhold, som kunne ansees for at være saa indgribende i Manges Interesse i selve Kongeriget, og skulde der skee en Forandring i den af Udvalget antydede Retning, saa vil der jo ikke være Noget iveien for, at en lignende Tilladelse kunde gives i Slesvig, uden at der iøvrigt, i hvad vi her gjøre, ligger nogen enten directe eller indirecte Tvang for Regjeringen til der at gjøre et lignende Skridt. Med Hensyn til den sidste Øtring af den ærede Finantsminister, hvor han udtalte, at Udvalgets Forslag kunde blive uantageligt, naar det var at forstaae paa den af mig antydede Maade, skal jeg tillade mig at svare, at, dersom den ærede Finantsminister vil nærmere gienemgaae Loven, saaledes som vi have foreslaaet den redigeret, og vil sammenholde de forskjellige Bestemmelser, som deri findes, saa troer jeg ikke, at han med nogen Ret vil kunne sige, at den fornødne Control overhovedet skulde være umulig eller gjort vanskeliggere; thi der er ved de nu foreslaaede Forandringer givet fuldkommen tilstrækkelige Midler til at gienneføre Loven, uagtet man paa den antydede Maade gaader